

газиновичъ, тая идея наново е била подета отъ стария комитетъ, въ смисълъ българитъ да се съюзятъ съ сърбитъ и да ратуватъ за своето освобождение, тъй като прѣката намѣса на Русия би прѣдизвикала цѣла Европа. Прѣдложението за едно югославянско кралство, състояще отъ Сърбия и България, е било прието отъ сърбския князь. Тоя комитетъ, слѣдов., е гледалъ да има една солидна опора въ своитѣ домогвания и затова съ недовѣрие е гледалъ на революционнитѣ движения, прѣдприемани само отъ българи. Виднитѣ наши революционни дѣйци сж цѣнѣли високо значението на Христо и Евлогия Георгиеви, нѣщо което се вижда отъ писмото на Василь Левски до Евлогия Георгиевъ. Въ това писмо Левски говори, че Евл. Георгиевъ съ своитѣ „сякодневни жѣртвованія“ стои на чело на нашитѣ родолюбци и апелира къмъ него за нова подкрѣпа. А каква е била ролята на Евл. Георгиевъ въ врѣме на войната, нека говори генералъ Паренсовъ: „Още прѣди моето идване въ Букурещъ, Евлоги Георгиевъ чрѣзъ баронъ Стюарта — рускиятъ дипломатически агентъ въ Букурещъ — увѣдомилъ главнокомандующия, че по случай стѣпване на рускиѣ войски въ Ромжния, той подарява за 80,000 лева разни продоволствия за руската армия, а ако стане нужда може да даде такива за 180,000 лева; другарътъ на Евлогия, българинътъ Веронъ, подарилъ продукти за 50,000 лева. Евл. Георгиевъ, старъ ергенъ, милионеръ, ревностенъ патриотъ, може да се каже патриархъ на българитѣ, бѣ безвъзмездния банкеръ на цѣлото българско движение. Въ нашето консулство въ Букурещъ бѣ дадено на хранение завѣщанието му, споредъ което той подарява слѣдъ смъртта си цѣлото свое състояние за направата на университетъ въ България. Ни едно каквото и да било сериозно прѣдприятие, което е имало за цѣль подобрене положението на българитѣ не можеше безъ Евлогия. Напр. депутацията прѣзъ 1876 год. отъ Д. Цанковъ и М. Балабановъ —